

תלמידי בית שם אמר שבא ללמד הוסיף לאמר
שהכיתה עם ילדיו עשה

138 סיפורי הארץ, 24.9.24 קטע מהספרה
עקריאל בכתב. אלף תלמידי - עם הכיתה.

כי "מבירור מול בית הספר עור
לה כי מדובר בתלמידה שהשמי-
עה דברי הסתה נגד חיילי צה"ל,
ונאצות קשות כלפי תלמידים
שאיבדו קרובי משפחה ממעגל
ראשון באירועי שבעה באוקטובר
ובמלחמה".
במשרד החינוך אמרו כי
רק לאחר התקרית בבית הספר

פנתה אחת התלמידות להנה
לה, וטענה בדיעבד כי התל-
מידה שהושעתה הטיחה בעבר
האשמות בקרוב משפחתה שנה-
רג בשבעה באוקטובר. התלמידה
מכחישה את הדברים: "לא אמ-
רתי דבר כזה מעולם, אני תלמי-
דה חדשה ואין לי קשר בכלל עם
תלמידים". לדבריה, היא מפחדת
לחזור לבית הספר. "הפיצו עלי
ברשתות דברים לא נכונים -
שאני תומכת פלסטין ומסיתה",
סיפרה. היא הוסיפה כי מכיוון
שהיא לובשת חיג'אב, מתחיי-
לת השנה שואלים אותה תלמי-
דים בבית הספר אם היא תומכת
חמאס. "אני לא עונה להם, פשוט
הולכת להם בפנים", תיארה.
גם אביה מכחיש בתוקף כי
בתו הסיתה נגד חיילי צה"ל.
"בחיים לא פנו אליי מבית הספר
ואמרו לי משהו כזה. השנה הת-
חילה לא מומן. מתי היא תספיק
לעשות את כל זה?" תהה.

הילדה, תלמידת כיתה ו' בת 12, סיפרה
ל"הארץ" שבדיון בכיתתה היא אמרה כי ילדים בר-
צועה סובלים מרעב ומתים. לדבריה, בסיום השי-
עור החלו תלמידי הכיתה לתקוף אותה. "הם אמרו
'החיילים שלנו לא רוצחים', למרות שלא אמרתי
את זה", העידה. "אחרים קיללו אותי ושאלו אם אני
תומכת בפלסטין. אמרתי שלא, ושאני רק תומכת
בוה שהילדים הקטנים בעזה יחזרו לביתם".

אביה של התלמידה החליט
שלא לשלוח גם את בתו הש-
נייה לבית הספר, תיכון וילברמן
בעיה מחשש שיתנכללו לה. לדב-
ריו תלמידים ערבים נוספים נמ-
נעו גם הם מלבוא לבית הספר.
לדברי האב, אחר כך התגודדו
תלמידי השכבה מול בתו, וצ-
עקו לה "שישרף לכם הכפר"
וקריאות גנאי אחרות. לדבריו,
סרטונים מהאירוע עוררו תגו-
בות רבות המסיתות לאלימות
כלפי בתו. "כל השכבה הגיעה
והאשימו אותה שקראה לשחרר
את פלסטין, מה שלא קרה",
אמר האב. "המורה לא ניסתה
לעזור, היא פשוט הלכה ונתנה
לילדה להסתדר לבד מול התל-
מידים, עד שהגיעה מורה אחרת
שהבינה את המצב ולקחה אותה
למנהלת". המנהלת קראה לאב
לשיחה, והודיעה לו שבתו תוש-
עה לכמה ימים, לדבריו - "כדי
להבין לאן הרוחות נושבות".

ממשרד החינוך נמסר תחילה
כי הוחלט להרחיק את התלמי-
דה מבית הספר "נוכח התנהגו-
תה, ועד לסיום הבירור בעניינה".
אחר כך מסר המשרד כי הרחק-
תה נועדה גם למנוע חיכוך עם
התלמידים ופגיעה בה. והוסיף

לתלמידה אמיצה

שי שגיאהובר

27.9.24

ש' היקרה,

שמי שי, ואני מורה לספרות ולתנ"ך בירושלים. אני כותבת לך מפני שאני מורה, ומפני שעל פי דיווחים בתקשורת, המערכת שבה אני עובדת ואת לומדת פוגעת בזכות שלך לחינוך ולביטחון, ומפני שאת רק בת 13, ומפני שאת כל כך אמיצה.

לפני שלושה שבועות בלבד עלית לכיתה ו'. את עדיין מעכלת את ההתחלה החדשה, מנסה להתרגל לחברים החדשים לכיתה, להמולה במסדרונות, לתלמידי התיכון הגבוהים, למורים שעוד לא באמת מכירים אותך. אני קוראת ומתקשה להאמין, אבל לפי הפרסומים, בעת דיון שכבתי לקראת יום השנה לטבח 7 באוקטובר, הצבעת וביקשת להוכיח את המובן מאליו, שגם ילדי עזה משלמים את מחיר המלחמה: "יש בעזה ילדים רעבים, יש ילדים בלי בית" אמרת. את עוצמת התגובה לא יכולת לצפות. הקריאות הגועניות לא הפתיעו אותך, הן הרי נשמעות גם מחוץ לבית הספר, אבל כשהן הפכו להתנפלות המונית, כשבני גילך הקיפו אותך, המטירו קללות והשליכו חפצים — זה ודאי היה מבהיל ומכאיב.

מורה שעברה במקום עשתה את המתבקש, ואספה אותך לחדר המורים. הרי ברגעים כאלה תפקידנו החינוכי הוא לחבק, להקשיב, להרגיע. אבל הנהלת בית הספר, עיריית באר שבע ומשרד החינוך הצטרפו למחול השדים: השעיה, חרושת שמועות וקריאה נפשעת לשלול את אורחותך. כעת גם תלמידים בדואים אחרים חוששים להגיע לבית הספר, ומי שמעו להתייצב ללימודים פוחד לדבר.

אני רוצה שתדעי שגם הילדים שהתנפלו עלייך מפחדים. והמורה שעוכה את הכיתה והשאירה אותך חשופה — גם היא מפחדת. סביר להניח שגם הנהלת בית הספר מפחדת, ואפילו הפקידות הגבוה במשרד החינוך. ושר החינוך, הטייס הגיבור, מפחד אף הוא. במציאות האיומה שבה אנחנו חיים, איש אינו מרגיש בטוח. משרד החינוך מפייץ מצגות מעוצבות עם הנחיות לחיזוק החוסן, אבל לא כתוב בהן דבר על הפחד מפני האמת ומפני ילדות אמיצות כמוך.

התגובה הקשה מעידה על האמת בדבריך ועל כוחה. היא חורשפת את חוסר היכולת של רבים לראות את המציאות המורכבת בשלמותה. פיתוח היכולת הזו הוא חלק בלתי נפרד מחינוך: לעודד דיאלוג בין קולות שונים, לסייע לתלמידים לראות את המורכבות, לזהות עוולות, להכיר במחיר של כל מאבק, מוצדק ככל שייראה.

ש' יקרה, אינני יודעת מה בדיוק אמרת באותו דיון בכיתה, ואלו מילים שמו אחרים בפיק. אולי הדיון התלהט ובמבט לאחור את מתחרטת על ניסוח כזה או אחר, או דווקא מצטערת על מה שלא הספקת להגיד. זה בסדר. בית ספר הוא מקום שמותר לטעות בו. תפקידנו לכוון, לעודד, להצמיח — אותך וגם את התלמידים שהתגודדו סביבך. התנהגותם היא קריאה לעזרה וצלצול השכמה לכוון לנו. את לא לבד. בבית הספר שלך, בבית הספר שלי ובארץ כולה לומדות נערות כמוך: עשויות ללא חת, מוכנות להשמיע אמיתות כואבות בקול צלול, להתייצב מול הזרם הסוחף. חלק מהן חושבות כמוך, חלקן בדיוק להפך, ובשביל כל אחת מכן אני קמה בבוקר לעבודה. גם אני לא לבד — המערכת מלאה במורים ומורות כמוני, וכי שאנחנו פוגשים אתכן, אנחנו מתמלאים תקווה.

הכותבת היא מורה בבית ספר מקיף על שם זיו ומרקס בירושלים